

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki

Protokolant Klaudia Binienda

w sprawie **T. W.**

ukaranego z art. 92 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.

w dniu 22 maja 2024 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść ukaranego od prawomocnego wyroku zaocznego Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie

z dnia 14 września 2023 r., sygn. akt V W 5191/21

- 1. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w. umarza postępowanie;**
- 2. kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.**

[PGW]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie wyrokiem zaocznym z dnia 14 września 2023 r., sygn. akt V W 5191/21, uznał T. W. za winnego tego, że „w dniu 1 czerwca 2021 roku około godziny 14:15 na ul. [...] w W., kierując pojazdem marki L. o numerze rej. [...] nie zastosował się do znaku drogowego D-18a z tab. T29 oraz P-20”, tj. popełnienia wykroczenia z art. 92 § 1 k.w., za które wymierzył mu karę grzywny w wysokości 400 zł.

Wprawdzie apelację od powyższego wyroku wniósł Naczelnik Oddziału Straży Miejskiej m.st. Warszawy, niemniej jednak postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 20 grudnia 2023 r. została ona pozostawiona bez rozpoznania. Z tych też względów ww. wyrok zaoczny stał się prawomocny.

Kasację od powyższego wyroku zaocznego wniósł Prokurator Generalny, który zaskarżył go w całości na korzyść ukaranego, podnosząc zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w., poprzez wydanie w dniu 14 września 2023 r. wobec T. W. wyroku i ukaranie nim obwinionego za popełnione w dniu 1 czerwca 2021 r. w W. na ul. [...] wykroczenie z art. 92 § 1 k.w., polegające na niezastosowaniu się przez niego, jako kierującego pojazdem marki L. o nr rej. [...] do znaku drogowego D-18a i P-20, podczas gdy postępowanie co do tego samego czynu obwinionego zostało już prawomocnie zakończone wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 10 czerwca 2022 r., sygn. akt V W 1653/21 prawomocnym od dnia 20 lipca 2022 r., co stanowi bezwzględną przyczynę uchylenia orzeczenia, przewidzianą w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w.

W konsekwencji Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna, co umożliwiło jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w. na posiedzeniu w składzie jednoosobowym (*vide* art. 15 § 4 k.p.w.).

Jak wynika z materiału aktowego przedmiotowej sprawy, wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 10 czerwca 2022 r., sygn. akt V W 1653/22, T. W. został uznany za winnego tego, że „w

dniu 1 czerwca 2021 roku około godziny 14:19 na ul. [...] w W. kierując pojazdem marki L. o numerze rejestracyjnym [...], nie zastosował się do znaku drogowego D-18a z tabl. T29 oraz P-20”, tj. popełnienia wykroczenia z art. 92 § 1 k.w., za które wymierzono mu karę grzywny w wysokości 100 zł (k. 30 akt sprawy V W 1653/22). Wyrok ten, wobec braku zaskarżenia, uprawomocnił się z dniem 20 lipca 2022 r.

Funkcjonowanie w obrocie prawnym powyższego orzeczenia stanowiło przeszkodę w ponownym rozstrzygnięciu w tym samym przedmiocie. Pomimo tego, Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie wyrokiem zaocznym z dnia 14 września 2023 r., sygn. akt V W 5191/21, raz jeszcze uznał T. W. za winnego tego samego wykroczenia, czym rażąco naruszył przepis art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w., który *expressis verbis* stanowi, że nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy postępowanie co do tego samego czynu obwinionego zostało prawomocnie zakończone.

Kwestia tożsamości czynu przypisanego obwinionemu w obu postępowaniach nie budzi wątpliwości. Jak słusznie wywodzi się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, przez ten sam czyn rozumieć należy to samo zdarzenie faktyczne, które było już uprzednio przedmiotem osądu, bez względu na jego kwalifikację prawną czy różnice w opisie czynu, jeżeli tylko konkretne okoliczności ustalone w obu postępowaniach odnośnie do identyczności przedmiotu przestępstwa, przedmiotu czynności wykonawczej, a także posiłkowo miejsca, czasu i okoliczności jego popełnienia wskazują na tożsamość czynu, przy czym już np. różnice w opisie sposobu działania sprawcy nie mają tu decydującego charakteru (zob. m.in. wyrok SN z dnia 13 lipca 2023 r., III KK 287/23, LEX nr 3582707 i powołane tam orzecznictwo; wyrok SN z dnia 17 stycznia 2008 r., V KK 458/07, LEX nr 609721). Tymczasem w każdym ze wskazanych wyroków Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie jest mowa o tym samym zachowaniu, mającym miejsce tego samego dnia (1 czerwca 2021 r.), w tym samym miejscu (ul. [...] w W.), polegającym na kierowaniu tym samym pojazdem (L. o nr rej. [...]) i niezastosowaniu się do tych samych znaków drogowych (D-18a z tabl. T29 oraz P-20). O tożsamości czynu przekonuje również porównanie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach obu spraw, składającego się dokładnie z tych samych dokumentów, który stanowią: notatka urzędowa z dnia 2 czerwca 2021 r. dotycząca odbioru odholowanego pojazdu przez

T. W. i nałożenia na wymienionego mandatu karnego za wykroczenie z art. 92 § 1 k.w. (k. 2 akt sprawy V W 5191/21; k. 7 akt sprawy V W 1653/22), notatka urzędowa z dnia 9 czerwca 2021 r. dotycząca usunięcia (odholowania) pojazdu i ujawnienia wykroczenia popełnionego w dniu 1 czerwca 2021 r. (k. 3 akt sprawy V W 5191/21; k. 8 akt sprawy V W 1653/22), dokumentacja fotograficzna (k. 4-11 akt sprawy V W 5191/21, k. 9-16 akt sprawy V W 1653/22), a także notatka urzędowa z dnia 12 października 2022 r. stwierdzająca, iż godziną ujawnienia wykroczenia popełnionego w dniu 1 czerwca 2021 r. była godzina 14:15 (k. 15 akt sprawy V W 5191/21; k. 20 akt sprawy V W 1653/22). W tej sytuacji rozbieżność 4 minut w kontekście czasu popełnienia zarzuczonego i przypisanego w obu postępowaniach wykroczenia pozostaje bez znaczenia z punktu widzenia tożsamości podmiotowo-przedmiotowej.

Reasumując, ukaranie obwinionego za czyn, który był już wcześniej przedmiotem zakończonych prawomocnie postępowania, stanowiło rażące naruszenie przepisu art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w., a uchybienie to stanowiło tzw. bezwzględną przyczynę odwoławczą, o której mowa w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w. Stwierdzenie powyższego w postępowaniu kasacyjnym, wywołało konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku jako chronologicznie późniejszego i umorzenia tego postępowania. O kosztach postępowania orzeczono po myśli art. 632 pkt 2 k.p.k. i art. 638 k.p.k. w zw. z art. 121 k.p.w.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.

[PGW]

[ms]

SSN Paweł Kołodziejski